

Αριθμός απόφασης: 222/2010

Το κείμενο που ακολουθεί δημοσιεύεται στον τόμο 2011, σελ. 103

Προεδρεύουσα: **Θεοδώρα Γκοϊνή** (Αντιπρόεδρος Αρείου Πάγου)

Εισηγητής: **Κ. Φράγκος** (Αρεοπαγίτης)

Εισαγγελεύς: **Ευτέρπη Κουτζαμάνη** (Αντεισαγγελεύς Αρείου Πάγου)

Δικηγόρος: **Χ. Λαδής** (Δικηγόρος)

Δικηγόρος: **Θ. Βούβαλης** (Δικηγόρος)

Δικηγόρος: **Γ. Μιχαλόπουλος** (Δικηγόρος)

Κείμενο απόφασης

[...] Κατά τη διάταξη του άρ. 17 παρ. 2 του Ν. 1729/1987, όπως αντικ. με το άρ. 5 παρ. 9 του Ν. 3189/2003 και το Ν. 3459/2006 (35 παρ. 2 ΚΝΝ), «για αλλοδαπούς που καταδικάζονται για παράβαση των άρθρων του παρόντος κεφαλαίου σε ποινή κάθειρξης, το δικαστήριο διατάσσει την ισόβια απέλασή τους από τη χώρα, εκτός αν συντρέχουν σπουδαίοι λόγοι, ιδίως οικογενειακοί, που δικαιολογούν την παραμονή τους, οπότε ισχύουν και γι' αυτούς οι ρυθμίσεις της παρ. 1. Για την εκτέλεση της απέλασης, εφαρμόζεται το άρ. 74 του ΠΚ με επιφύλαξη των σχετικών διατάξεων που περιλαμβάνονται σε διεθνείς συμβάσεις, οι οποίες έχουν κυρωθεί από την Ελλάδα». Κατά τη διάταξη του άρ. 74 παρ. 1 του ΠΚ, «το δικαστήριο μπορεί να διατάξει την απέλαση αλλοδαπού που καταδικάστηκε σε κάθειρξη ή φυλάκιση, με την επιφύλαξη διατάξεων που περιλαμβάνονται σε διεθνείς συμβάσεις που έχουν κυρωθεί από τη χώρα». Από τις παραπάνω διατάξεις προκύπτει ότι αν αλλοδαπός καταδικασθεί για παράβαση του νόμου περί ναρκωτικών (Ν. 1729/1987 όπως κωδικοποιήθηκε με το Ν. 3459/2006- ΚΝΝ) και δεν συντρέχουν σπουδαίοι λόγοι, ιδίως οικογενειακοί, για την παραμονή του στη Χώρα το δικαστήριο που τον καταδίκασε οφείλει, ακόμα και αν η πράξη του τιμωρείται σε βαθμό πλημμελήματος, να διατάξει την ισόβια απέλασή του από τη Χώρα, στην οποία μπορεί να επιστρέψει μόνο μετά την πάροδο τριετίας και εφόσον το επιτρέψει κατά την κρίση του ο Υπουργός Δικαιοσύνης με απόφασή του. Εξάλλου η Συνθήκη της 25.3.1957 περί ιδρύσεως της ΕΟΚ, στην οποία προσχώρησε η Ελλάδα με την από 28.5.1979 Συνθήκη, που κυρώθηκε με το Ν. 945/1979 (ΦΕΚ 170 Α) θεσπίζει αφενός, στο άρ. 48, την ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων μέσα στην Κοινότητα «με την επιφύλαξη των περιορισμών που δικαιολογούνται για λόγους δημόσιας τάξης, δημόσιας ασφάλειας και δημόσιας υγείας» και αφετέρου, στο άρ. 52, την ελευθερία της εγκατάστασης των υπηκόων του ενός Κράτους- μέλους στην επικράτεια του άλλου Κράτους-μέλους για την ανάληψη και την άσκηση μη μισθωτών δραστηριοτήτων και στα άρ. 59 και 60 την ελεύθερη παροχή των υπηρεσιών υπηκόων Κράτους-μέλους στην επικράτεια άλλου Κράτους-μέλους. Περαιτέρω η Οδηγία 64/221/ΕΟΚ του Συμβουλίου των Υπουργών της 25.2.1964 στο άρ. 3 αυτής ορίζει ότι τα μέτρα δημοσίας τάξεως ή δημοσίας ασφάλειας που επιβάλλουν περιορισμούς στη διαμονή των υπηκόων των άλλων κρατών πρέπει να βασίζονται αποκλειστικά στην προσωπική συμπεριφορά του ατόμου που αφορούν και ότι οι ενδεχόμενες προηγούμενες ποινικές καταδίκες δεν μπορούν καθ' εαυτές να αιτιολογήσουν τη λήψη τέτοιων μέτρων. Από τις διατάξεις αυτές της Κοινοτικής Νομοθεσίας, που ισχύουν στην Ελλάδα, λόγω επικυρώσεώς τους ως παραπάνω και κατ' άρ. 28 παρ. 1 του Συντ., αποτελούν αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού Ελληνικού δικαίου και υπερισχύουν κάθε αντίθετης διατάξεως νόμου, προκύπτει ότι η επιβολή της απελάσεως, είναι υποχρεωτική για το δικαστήριο σε περίπτωση καταδίκης για οιαδήποτε παράβαση που αναφέρεται στα άρ. 20 έως και 24 του ΚΝΝ, αλλοδαπού υπηκόου Κράτους-μη μέλους της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, ενώ σε περίπτωση αλλοδαπού υπηκόου Κράτους-μέλους της Ευρωπαϊκής Ενώσεως η απέλαση είναι ανεπίτρεπτη αν διατάσσεται μόνο εξ αιτίας της άνω καταδίκης του και μπορεί να διαταχθεί, μόνον αν η ατομική του συμπεριφορά δημιουργεί πραγματική και αρκετά σοβαρή απειλή κατά θεμελιώδους συμφέροντος της κοινωνίας και ότι στην τελευταία αυτή περίπτωση, η επιβαλλόμενη από τις διατάξεις των άρ. 93 παρ. 3 του Συντ. και 139 του ΚΠΔ, ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία της αποφάσεως για την απέλαση, εκ της ελλείψεως της οποίας ιδρύεται ο λόγος αναιρέσεως εκ του άρ. 510 παρ. 1 περ. Δ' του ΚΠΔ, πρέπει να εκτείνεται όχι μόνον στην αναφορά ότι ο αλλοδαπός αυτός καταδικάστηκε σε ποινή καθείρξεως για τις πιο πάνω παραβάσεις του νόμου για τα ναρκωτικά, αλλά και ότι η ατομική του συμπεριφορά δημιουργεί πραγματική και αρκετά σοβαρή απειλή κατά θεμελιώδους συμφέροντος της κοινωνίας, όπως κίνδυνος για τη δημόσια τάξη.

Στην προκειμένη περίπτωση, με την προσβαλλόμενη απόφασή του, το Πενταμελές Εφετείο Αθηνών, καταδίκασε τον δεύτερο αναιρεσείοντα Χ2, για τις πράξεις της εισαγωγής και κατοχής ναρκωτικών ουσιών, σε ποινή ισόβιας καθείρξεως και ταυτόχρονα διέταξε και την ισόβια απέλασή του από τη Χώρα. Στην αιτιολογία της αποφάσεως, σε σχέση με την απέλαση, αναφέρεται (σελ. 47), «επειδή, πρέπει να διαταχθεί η απέλαση των κατηγορουμένων που είναι Βούλγαροι υπήκοοι, από τη χώρα αμέσως μετά την έκτιση της ποινής, σύμφωνα με τα άρ. 74 παρ. 1 του ΠΚ». Όμως, ενώ αναφέρεται στην αιτιολογία αυτή της αποφάσεως ότι πρόκειται για αλλοδαπό υπήκοο του κράτους της Βουλγαρίας, η οποία είναι πλήρες μέλος της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, ουδέν περιστατικό εκτίθεται για συνδρομή ή μη και των παραπάνω ουσιαστικών όρων ότι δηλαδή η ατομική συμπεριφορά του άνω πρώτου αναιρεσείοντος, μόνου προβάλλοντος σχετικό λόγο αναιρέσεως, δημιουργεί πραγματική και αρκετά σοβαρή απειλή κατά θεμελιώδους συμφέροντος της Ελληνικής κοινωνίας. Επομένως, η πιο πάνω απόφαση, σε σχέση με τη διάταξη αυτής για την απέλαση του δευτέρου αναιρεσείοντος-κατηγορουμένου Χ2, στερείται της απαιτούμενης κατά το Σύνταγμα και τον ΚΠΔ ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας και ο από το άρ. 510 παρ. 1 περ. Δ' του ΚΠΔ σχετικός τέταρτος λόγος αναιρέσεως, είναι βάσιμος και πρέπει να γίνει δεκτός. [...]

Σχετικές Διατάξεις

άρ. 17 παρ. 2 **Ν. 1729/1987** – άρ. 74 παρ. 1, 84 παρ. 2, 85 ΠΚ – άρ. 48, 52, 59, 60 **ΣυνθΕΕ** – άρ. 28 παρ. 1 **Συντ.** – άρ. 20- 24 **ΚΝΝ** – άρ. 93 παρ. 3 **Συντ.** – άρ. 139, 170 παρ. 2, 333 παρ. 2, 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' **ΚΠΔ**